

Фольклорна казка

Володимир Ліпкан

Фольклорна казка джерелом латентних смислів виступає,
Етноментальний код всіляко розкриває,
В ній відбувається об'єктивнація ментальних настанов,
Що доступніють до розуміння глибини основ.

Казкова творчість супертекстом є,
Бо виняткову семантичність і насиченість несе.
Казки, мов архітектори, формують семіологеми,
Як є увіражненим чуттям міфологеми.

В священних досвіді етнічного і самобутнього підвалах,
На вузлових перетинах національного, оригінального буття,
Фольклорна казка народилась, лячно не ховалась,
Всім демонструючи етноментальність почуття.

Чи Потойбіччя, чи Позамайбутнє —
Герої в подорожі вирушають незабутні.
Там відбуваються випробування,
Своїх спроможностей і якостей змагання.

У **казці** справжність ясно оприявлена,
Бо в ілюзорності міфічного не зацікавлена.
Вона нам достеменний міст малює,
Тож мова казки читача спокусливо чарує.

Тож **казка** безперервним і сюжетним трансляванням є стереотипів,
Яскравим унаочненням корінь і мисленнєвих архетипів.
Казки нам образ безприкрасний етносу малюють,
І в усвідомлення всю чіткість символів формують.

Фольклорна казка — мовленнєвий є мурал,
І засадничий комунікативний арсенал.
З часами арсенал цей значно збагатився,
Втім сутність, зміст, структура казки не змінився.

У казці **образ** є буття її концепту,
Тож в ньому сенс і квінтесенція життя рецепту:

Чуттєвість образів доволі є прикрита,
Бо істина у них прихована несамовита.

У казці думка рушієм слугує,
Там дії як у фільмі не вирують.
То й годі: "Дурень думкою багатіє", —
Ось формула всіх лінощів, чому він животіє.

Розумне бачення зміст казки визначає,
Без інтенсивності комунікації не має.
Конкретний образ має бути в вигляді абстракції,
Де *образ-відання* і абсолютна сатисфакція.

Де споглядання образу дорівнює ідеї розуміння,
Де сенс — в бутті і образах хотіння,
Де думка, мрії — результатом виступають,
Лишень помріяв і тебе героєм вже вважають.

Така спокуслива "*ідея дива*",
Поза процесом, працею живе.
Герой чекає втомно, догідливо,
Коли "обранцем" врешті-решт стає.

Відмова від актант-активного діяння,
Лишень молитви Богу і ледарювання,
Постійно сподівання не на працю, а на чудо,
Такі в казках трапляють амплітудо.

І тут до герменевтики дотичну справу маємо,
Де *образ* — є феномен соціального буття.
А ми собі у голові переживаємо,
Ніяк не втямимо, що є діяльне каяття.

Концептуальні навантаженість і гіпердинамічність,
Позойкує мрійливість, деяка міфологічність.
Концепт, який несе означення буття,
Він образно-маркований, веде до прикуття.

Нам **образи-концепти** смисли вправно всі маніфестують,
Про етнос, самотутність, тож уявлення формують.

Через казки код нації свідомо пізнаєм і розуміємо,
Тверезо розбираємось, не дуже шаленіємо.

Презентативний символізм

Як простір профанічної сумарної персоніфікації,
Де образ персонажу є уособленням локації:
Як місця розвою всієї соціальної системи,
Тож **персонаж** дотичну к гурту має тему.

В казках доходимо до узагальнень вищого порядку,
Де образи і смисли інтегруються у певний стрій укладку,
Які нам зміст безпомилково етносу малюють,
Тому *оповідання* в меншій ступені турбують.

В *оповіданнях* наративів забагато,
Там автор перш за все вип'ячує себе,
Тому історії, як суміші, строкаті,
Бо автор в них — вперед СЕБЕ несе.

У казці напрочуд **все навпаки**:

Там *образи* перетинаються зі *сміслом* залюбки,
Там є структура, символічність, дискурсивність,
Тому казки не мають лють і агресивність.

Бо **казка** — узагальнення найвищого порядку,
Не одиничність, примха авторська чи аватарка,
Фольклорна казка — одиничність полишає,
До узагальнень смислів, психотипів поспішає.

Тож **казка** виступає засобом комунікації,
Транслятором всіх образів, і смислів, і локації.
В ній зміст глибинний вправно закладається
І над предметністю зміст казки піднімається.

Фольклорна експлікація і соціальна онтологія,
Як узагальнення людського досвіду, життя,
І семіологеми — прояв є когнітології,
Бо казка — справді етносу історія буття!

Фольклорна казка — вельми інтенсивна
Смислонасичена, місцями імпульсивна.

Акумулює досвід, розуміння, смислів самотність,
Транслює в майбуття барвистість, незабутність.

Магічне мислення є носієм загального і вічносущого,
Антропосоціального й дотепно зміст тьмушого,
У ній нетрадиційність образності й концепцій мудрування,
На новий рівень нас виводить етносу і його Осягання.

Фольклорна казка має кроскультурне значення,
Вона — транслятор смислів, таємничих символів позначення.
Вона — колиска і важливе геостратегічне джерело,
Хто розуміє казки — осягає велич глибини і дно.
Для казки ключовими **семіологеми** є:
Будинок, шлях, поріг, піч, двері — все.
Транслятор знань, транзакцій провідник
Чи знахар, чи мудрець, чи добрий мандрівник.

У казці *Топос* значення важливе має,
Від локативів ані трішечки не відступає.
Там ідеальний образ мальовничий,
Поінколи ми стрінем постать будівничу.

Коли герой перебуває в безнадійно відчайдушній ситуації,
Там виникає Старець чи Мудрець — у будь-якій локації.
Пораду як рецепт обхідливо-привітно викладає,
Ґрунтовність мислення, думок, підчас вражає.

Мудрець, казкар, таємний чарівник,
Каліка, перехожий чи жебрак, бродяга —
Хтозна, чи істинний є Провідник,
В реальності пізнає щастя наш бідняга.

Ієрофант знання дарує неофіту,
Відьмак горілкою снодійною чатує оковитой,
Суть полягає у *чарівнім даруванні*:
Не праці, не процесу — **результату**, без змагання.

У казці досвід відбувається трансляції:
Буття, життя, конкретних зрозумілих дій.
Таке є уподібнення чудова експлікація,
Без праці результат — причина животінь.

Мета кінцева в здійсненні нового полягає,
Інтерпретацію посю— світів і потойбічних має.
Зміст в переродженні і трансформації лежить,
Бо *Інше царство* бачить наш герой лиш мить.

Це, *Інше царство* — інший соціальний ідеал,
В якому втілюється мрія, справедливість,
В реальності існує справжній ареал
Змінить його - мета, а не примхливість.

Цей ідеал є уособленням бажань,
Подеколи далеких від реальності,
Свідомість концентрується у мріях, просторах жадань,
Позбувшись прагматизму шор фатальності.

Жага уяви ошелешено вражає:
Там людство в щасті і коханні ублажає,
Там грандіозність якості чудесні,
Такі яскраві люди, увиразнено прелесні.

Уявна соціальна ситуація -
То тригер, і свідомісна локація
Із неї починається вертання
В реальність, *Інше царство* забування.

Висновок

Живознання буття з чарівністю малює,
Транслює перехід від поколінь до поколінь.
Фольклорна казка шлях упевнено вторує,
Прийдешне позбавляючи від сталих потрясінь.

Вона — велике поле смислове становить,
До створеної мудрості шляхетно нас веде.
І перспективу смислову упевнено наводить,
Каркас із образів-концептів — зухвало надтверде.

Від імплікацій соціальних і надуманих колізій,

Від політичних, і водночас суб'єктивних візій,
Фольклорна казка самобутнім оберегом є,
Тому плекайте, бережіть її понад усе!